

ذوالفقار علی بوتو

تا سال ۱۹۵۷ روابط به طور کامل قطع شد. در اواخر سپتامبر ۱۹۶۰، لشکر افغان وارد منطقه باجور (Bajaur) پاکستان شد. پاکستان مدعی شد که نیروهای نظامی متعارف افغانستان از جمله تانک‌ها نیز در آن سوی مرز در خاک افغانستان و در نزدیکی باجور تجمع کرده‌اند. درگیری آغاز شد و خبرگزاری رسمی افغانستان آن را «نبرد بزرگ» توصیف کرد. پاکستان با استفاده از نیروی هوایی خود، نیروهای افغان را بمباران کرد و درگیری موقتاً متوقف شد. در مه ۱۹۶۱ در گردنه خیبر درگیری رخ داد. محمد ایوب خان رئیس‌جمهور پاکستان اعلام کرد که نیروهای نظامی افغان به پست‌های پاکستان در مرز حمله کرده‌اند. نیروی هوایی پاکستان در پاسخ به این حمله به مواضع افغانستان حمله کرد. با آغاز درگیری‌ها در زمستان ۱۹۶۱، دو کشور روابط دیپلماتیک خود را قطع کردند. در نتیجه، هم تجارت عادی و هم حقوق کوچ‌عشایر از سپتامبر ۱۹۶۱ تا ژوئن ۱۹۶۳ معلق ماند، بحران داخلی جدی در افغانستان ایجاد شد و اقتصاد این کشور را فلج کرد. افغانستان و پاکستان در اواخر سال ۱۹۶۳ با وساطت شاه ایران، روابط دیپلماتیک خود را از سر گرفتند. از آنجایی که داوود مسئول اقتصاد فلج شده افغانستان شناخته می‌شد، بخشی از نخبگان قدرتمند افغانستان خواستار عادی‌سازی روابط با پاکستان برای احیای اقتصاد افغانستان شدند. در نتیجه داوود در مارس ۱۹۶۳ مجبور به استعفا شد. دو سال پس از شکست پاکستان شرقی و استقرار دولت «ذوالفقار علی بوتو» در پاکستان، ژنرال داوود در سال ۱۹۷۳ از طریق کودتا قدرت را در افغانستان به دست گرفت. داوود، در کنار احیای موضوع پشتونستان، از شورش‌های دوگانه بلوچ-پشتون که پس از انحلال دولت‌های (برنامه قدرت ملی NAP) در ایالت بلوچستان پاکستان و خیبر پختونخوا ظهور